

॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ १०५ ॥

इतिशल्यपर्वणिनैलकंठीयेभारतभाबदीपेएकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

॥ ७ ॥

अपूजयदमेयात्मायुयुत्सुंवाक्यमब्रवीत् ॥ प्राप्तकालमिदं सर्वब्रुवताभरतक्षये ॥ ९७ ॥ रक्षितः कुलधर्मश्चसानुक्रोशतयात्वया ॥ दिष्ट्यात्वा मिहसंग्रामाद
स्मीद्विरक्षयातुरं ॥ ९८ ॥ समागतमपस्वामत्यंशुमंतमिव प्रजाः ॥ अंधस्य नृपतेर्यष्टिर्लुब्धस्यादीर्घदर्शिनः ॥ ९९ ॥ बहुशोयाच्यमानस्यैदोपहतचेतसः ॥
त्वमेकोव्यसनार्त्तस्य धियसेपुत्रसर्वथा ॥ १०० ॥ अद्य त्वमिह विश्रांतः श्वोभिगंतायुधिष्ठिरं ॥ एतावदुक्त्वा वचनं विदुरः साश्रुलोचनः ॥ १ ॥ युयुत्सुं समनुप्रा
प्य प्रविवेश नृपक्षयं ॥ पौरजानपदैर्दुःखाद्वाहेति भृशनादितं ॥ २ ॥ निरानंदं गतश्चिकंहताराममिवाशयं ॥ शून्यरूपमपध्वस्तं दुःखाद्दुःखतरो भवत् ॥ ३ ॥ वि
दुरः सर्वधर्मज्ञो विह्वलेनांतरात्मना ॥ विवेश नगरे राजन्निशश्वास शनैः ॥ ४ ॥ युयुत्सुरपितां रात्रिं स्वगृहे न्यवसत्तदा ॥ बंधमानः स्वकैश्चापि नाभ्यनंदत्सु दुः
खितः ॥ चिंतयानः क्षयं तीव्रं भरतानां परस्परं ॥ १०५ ॥ इति श्रीमहाभारते शल्यपर्वणि द्वादशवे शपर्वणि एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २९ ॥ समाप्तं

चहदप्रवेशपर्व ॥ अतः परं गदायुद्धपर्व ॥ ७ ॥ ७ ॥ ७ ॥